

აუდიტორთა, ბუღალტერთა და ფინანსურ მენეჯერთა ფედერაცია
THE FEDERATION OF AUDITORS ACCOUNTANTS AND FINANCIAL MANAGERS

კანონი დახვეწას და ქვედინებების განთავსის უფლებას საჭიროებს!

საქართველოს პარლამენტის საფინანსო-საბიუჯეტო კომიტეტში განახლდა დისკუსიები „ბუღალტრული აღრიცხვისა და ფინანსური ანგარიშგების აუდიტის შესახებ“ საქართველოს კანონში ცვლილებების შეტანასთან დაკავშირებით. როგორც ცნობილია, საქართველოს პარლამენტმა მიმდინარე წლის 1 ივლისამდე უნდა მიიღოს კანონის ახალი რედაქცია (ცვლილებებისა და დამატებების პროექტი გამოქვეყნებული იყო ჟურნალ „ბიზნესი და კანონმდებლობის“ წინა ნომერში).

პროფესიული ორგანიზაციების დამოკიდებულება აღნიშნული ცვლილებების მიმართ განსხვავებულია. კერძოდ: „აუდიტორთა, ბუღალტერთა და ფინანსურ მენეჯერთა ფედერაციაში“ ფიქრობენ, რომ ცვლილებების მიღების შემთხვევაში გარკვეული წინსვლა იქნება. თუმცა, მისი ცალკეული დებულებები დახვეწას საჭიროებს.

გთავაზობთ, კანონპროექტის მიმართ „აუდიტორთა, ბუღალტერთა და ფინანსურ მენეჯერთა ფედერაციის“ პოზიციას და შენიშვნებს, რომელიც განხილვისათვის გადაეგზავნა საქართველოს პარლამენტის საფინანსო-საბიუჯეტო კომიტეტს.

№ ად-1/5

26.04.2013 წ.

საქართველოს პარლამენტის საფინანსო-საბიუჯეტო კომიტეტის თავმჯდომარეს ბატონ დავით ონოფრიშვილს

ბატონო დავით,

გამოვხატავთ რა კმაყოფილებას საქართველოს პარლამენტში „ბუღალტრული აღრიცხვისა და ფინანსური ანგარიშგების აუდიტის შესახებ“ საქართველოს კანონში ცვლილებების შეტანასთან დაკავშირებით განხილვების განახლების გამო, სრულად ვიზიარებთ თქვენს ინიციატივას კანონში შესატანმა ცვლილებებმა უზრუნველყონ საკანონმდებლო რეგულირების გაუმჯობესება, ხარვეზების გამოსწორება, საუკეთესო საერთაშორისო პრაქტიკასთან დაახლოება და ევროკავშირის დირექტივების გათვალისწინება.

წარმოდგენილი კანონპროექტი შეიძლება განვიხილოთ, როგორც წინამორბედის რეამინაციის ცდა და მნიშვნელოვანი წინსვლა გაცხადებული მიზნისკენ, თუმცა მისი ცალკეული დებულებები კვლავაც საჭიროებენ დახვეწას, ფაქტობრივ გარემოებებთან ადაპტირებას, ქვედინებებისგან განთავსის უფლებას. იქმნება შთაბეჭდილება, თითქოს პროექტში თავი მოიყარა სხვადასხვა პირის მიერ შესრულებულმა ერთმანეთთან დაუკავშირებელმა დებულებების დამოუკიდებელმა რედაქციებმა, რომლებიც არ იკითხებიან ერთიან კონტექსტში.

ვფიქრობთ, აჯობებდა შექმნილიყო ახალი კანონი (ან კანონები) სრულიად განსხვავებული კონცეფციით. ბუღალტრული აღრიცხვისა და ფინანსური ანგარიშგების აუდიტის ერთ რეგულაციაში გაერთიანებამ, რბილად რომ ვთქვათ, ვერ მოგვცა ინტეგრირების საუკეთესო ვარიანტი. როგორც ჩანს, მათი თავმოყრა ერთ სივრცეში ხელოვნურად განხორციელდა. ბუღალტრული აღრიცხვა მაინც რჩება ცალკე რეგულაციის სფეროდ, ხოლო აუდიტური საქმიანობა სრულიად განსხვავებულ სამართლებრივ საფუძვლებს და ორგანიზაციულ სტრუქტურას ეყრდნობა. აღნიშნულის მართებულებას დრო წარმოაჩენს და შეიძლება საკითხი ხელახალ განხილვას დაექვემდებაროს.

ბუღალტრულ აღრიცხვასა და აუდიტურ საქმიანობაში შექმნილი საკანონმდებლო ვაკუუმის დროებითი ნეიტრალიზაციისა და უკვე მოქმედი კანონის გაკეთილშობილების მიზნით, აუცილებელია და ამდენად, როგორც გადაუდებელი ღონისძიება, დასაშვებად მიგვაჩნია საფუძვლად მივიღოთ წარმოდგენილი პროექტი და კანონი მთლიანობაში შემდეგი შენიშვნების გათვალისწინებით ჩასწორდეს:

1. კანონს აქვს პრეტენზია მოიცვას აუდიტური საქმიანობა მთლიანად, თუმცა სათაურის მიხედვით, ის მხოლოდ ფინანსური ანგარიშგების აუდიტს ეხება. ფინანსური ანგარიშგების აუდიტი აუდიტორული საქმიანობის მხოლოდ ნაწილია. ამიტომ მიზანშეწონილად მოგვაჩნია კანონის სათაური შესაბამისობაში მოვიდეს მის შინაარსთან;

2. კანონის მე-3 მუხლის მე-10, მე-5 მუხლის მე-5, მე-8 მუხლის მე-4, მე-9 მუხლის მე-2 და შესაბამისად, მათი მომდევნო პუნქტებით გათვალისწინებულია, რომ ...საერთაშორისო სტანდარტების/პროფესიონალი ბუღალტრის ეთიკის კოდექსის საქართველოს სახელმწიფო ენაზე ხელმისაწვდომობის მიზნით ისინი ქართულ ენაზე უნდა თარგმნოს და გამოსცეს აკრედიტებულმა პროფესიულმა ორგანიზაციამ. აკრედიტებული პროფესიული ორგანიზაცია ქართულ ენაზე თარგმნილ საერთაშორისო სტანდარტებს (IFRS, IFRS for SME, ISA, ISQC, IESBA Code) რეგისტრაციაში გასატარებლად წარუდგენს სააგენტოს, რომელიც ამ სტანდარტებს აქვეყნებს რეგისტრაციაში გატარების შემდეგ.

ფაქტობრივად, იგივეს იმეორებს კანონის მე-12 მუხლის 1-ლი პუნქტი. ამდენად, ეს ნორმა უმჯობესია ერთ მუხლად (თუნდაც მე-12 მუხლში) ჩამოყალიბდეს. ამასთან, აქ „აკრედიტებული პროფესიული ორგანიზაცია ვალდებულია“ შეიცვალოს სიტყვებით: „აკრედიტებული პროფესიული ორგანიზაცია უფლებამოსილია“. პროფესიული ორგანიზაციისთვის ასეთი ვალდებულების იძულებით დაკისრება საჭირო (მიზანშეწონილი) არ არის. ეს მისი ინტერესებიდან უნდა გამომდინარეობდეს, თუმცა ასეთი ჩასწორების შემდგომაც აღნიშნული ნორმა კითხვებს მაინც ტოვებს. რა ნიშნავს „თარგმნოს და გამოსცეს აკრედიტებულმა პროფესიულმა ორგანიზაციამ“ ან როგორ უნდა გავიგოთ „რეგისტრაციაში გასატარებლად წარუდგენს სააგენტოს, რომელიც ამ სტანდარტებს აქვეყნებს რეგისტრაციაში გატარების შემდეგ“? ე.ი. სააგენტო აკრედიტებული პროფესიული ორგანიზაციის მიერ ნათარგმნი სტანდარტების პასიური რეგისტრატორია და ამ სტანდარტებს აქვეყნებს რეგისტრაციაში გატარების შემდეგ? მაშ, რას ნიშნავს „ქართულ ენაზე უნდა თარგმნოს და გამოსცეს აკრედიტებულმა პროფესიულმა ორგანიზაციამ“? აშკარაა, რომ წინააღმდეგობრივი და ბუნდოვანია ეს ნორმა. გარდა ამისა, პროექტის თანახმად გამოდის, რომ სხვადასხვა აკრედიტებულმა პროფესიულმა ორგანიზაციებმა შეიძლება თარგმნონ და გამოსცენ საერთაშორისო სტანდარტები (IFRS, IFRS for SME, ISA, ISQC, IESBA Code), მაგრამ ვინ აგებს პასუხს მათ ავთენტურობაზე? სააგენტოს კომპეტენციაში არ ჩანს, რომ ის პასუხისმგებელია ნათარგმნის გამართუ-

ლობაზე და ავთენტურობაზე. ის „უფლებამოსილია დამტკიცოს და რეგისტრაციაში გაატაროს“ (იხ. მე-12⁴ მუხლის „დ“ პუნქტი) ეს სტანდარტები. აღნიშნულთან წინააღმდეგობაში მოდის ამავე მუხლის მე-2 პუნქტი, რომლითაც განსაზღვრულია, რომ „სააგენტო ვალდებულია დააფინანსოს აკრედიტებული პროფესიული ორგანიზაციის მიერ ფინანსური ანგარიშგების საერთაშორისო სტანდარტების (IFRS), მცირე და საშუალო საწარმოების ფინანსური ანგარიშგების საერთაშორისო სტანდარტების (IFRS for SMEs) და აუდიტის საერთაშორისო სტანდარტების (ISA) თარგმნა“ (ამ ჩამონათვალიში ყველა სტანდარტი არაა შესული მაგალითად, ხარისხის კონტროლის საერთაშორისო სტანდარტი (ISQC); პროფესიონალი ბუღალტრების ეთიკის კოდექსი (IESBA Code) და სხვა. ისინი ვინ უნდა თარგმნოს და დააფინანსოს?).

თუ სააგენტო ვალდებულია დააფინანსოს აკრედიტებული პროფესიული ორგანიზაციის მიერ საერთაშორისო სტანდარტების თარგმნა, ცხადია, ის არის დამკვეთი და მაშინ ისეთნაირად უნდა გაიწეროს მისი კომპეტენცია, რომ ნათლად ჩანდეს: აკრედიტებულ პროფესიულ ორგანიზაციას სტანდარტების თარგმნას უკვეთავს, აფინანსებს და გამოსცემს სააგენტო.

ყველა შემთხვევაში, ნორმა დასახვეწია, ამასთან მეტი სიცხადე უნდა აისახოს მასში;

3. კანონის მე-6 მუხლის მე-5 პუნქტის თანახმად, რეესტრი არის 2 ტიპის:

ა) სავალდებულო აუდიტის ჩატარების უფლების მქონე პირთა რეესტრი, რომელშიც რეგისტრირებული არიან ის აუდიტორები/ აუდიტორული ფირმები, რომლებსაც აქვთ სავალდებულო აუდიტის ჩატარების უფლება;

ბ) სავალდებულო აუდიტის ჩატარების უფლების არმქონე პირთა რეესტრი, რომელშიც რეგისტრირებული არიან ის აუდიტორები / აუდიტორული ფირმები, რომლებსაც არ აქვთ სავალდებულო აუდიტის ჩატარების უფლება.

ჩვენი აზრით, ასეთი დაყოფა დისკრიმინაციულია, გარვეულ პირთა ინტერესებს ემსახურება, სხვა დაინიშნულება და ანალოგი მას არ გააჩნია. ჯერ ერთი, სავალდებულო აუდიტის ჩატარების უფლების მქონე და სავალდებულო აუდიტის ჩატარების უფლების არ მქონე პირებს შორის არსებითი განსხვავება ისაა, ყავთ თუ არ ყავთ მათ დასაქმებული „თუნდაც ერთი პროფესიონალი სერთიფიცირებული ბუღალტერი“, ხოლო „ხარისხის კონტროლის სისტემის მონიტორინგის გავლის შემდეგ“ ექნებათ პირველი ან მეორე კატეგორიის დასკვნა, პირობითია. ხარისხის კონტროლის სისტემის მონიტორინგის გავლის დროს პირმა „მცირე შენიშვნები“ მიიღო თუ „მნიშვნელოვანი შენიშვნები“ ძნელი

გასარჩევია და არც არის გადამწყვეტი დატვირთვის მატარებელი, რადგან ითვლება, რომ ამ კომპანიებს ხარისხის კონტროლის სისტემის მონიტორინგი, ასეა თუ ისე, გავლი აქვთ.

მეორეც, პრაქტიკულ ასპექტში „თუნდაც ერთი პროფესიონალი სერტიფიცირებული ბუღალტრის“ ფორმალურ „დასაქმებას“, ბევრი უპრობლემოდ მოახერხებს.

ამდენად, რეესტრის ეს „ორი ტიპი“ მხოლოდ ხელოვნურ ბარიერად შეიძლება აღვიქვათ, იმათათვის, ვინც „გარკვეულ პირთა წრისათვის“ არ არის მისაღები. პირველი ტიპის რეესტრში თავს მოიყრიან „ელიტური“ ჯგუფის აუდიტორები/აუდიტორული ფირმები, ხოლო მეორე ჯგუფი ფაქტობრივად არავის დასჭირდება. ამიტომ, ჩვენი აზრით, უნდა არსებობდეს აუდიტორების/ აუდიტორული ფირმების ერთიანი რეესტრი (ქრონოლოგიის ან ალფავიტის მიხედვით), ყოველგვარი დაყოფის და გამორჩევის გარეშე (დაიზოგება რესურსიც და ენერგიაც). ამასთან, ეს სულაც არ შეუშლის ხელს სავალდებულო აუდის ჩასატარებლად დამკვეთმა გამომარჩიოს ისეთი სასურველი პირი რომელსაც შესაბამისი უფლებამოსილება ექნება;

4. მე-6 მუხლის მე-13 პუნქტი წინააღმდეგობაში მოდის ამავე მუხლის წინა პუნქტებით განსაზღვრულ დებულებებთან და პოლიტიკურ ელფერს უფრო ატარებს: „საქართველოს მთავრობა უფლებამოსილია დაადგინოს იმ სახელმწიფოთა ჩამონათვალი, რომელთა უფლებამოსილი ორგანოების მიერ სერტიფიცირებულ პირად აღიარებული ფიზიკური პირი სერტიფიცირებულ პირად უნდა აღიარონ აკრედიტებულმა პროფესიულმა ორგანიზაციებმა“. თუ ჩვენ ვაღიარებთ საერთაშორისო სტანდარტებს და ამ სტანდარტების შესაბამისად იქნება ფიზიკური პირი აღიარებული სერტიფიცირებულ პირად, მაშინ არ უნდა ქონდეს მნიშვნელობა მის ჩამომავლობას, ეთნიკურ ნიშანს ან ქვეყნის კუთვნილებას. აქედან გამომდინარე, საქართველოს მთავრობა არ უნდა ადგენდეს იმ სახელმწიფოთა ჩამონათვალს, რომელთა უფლებამოსილი ორგანოების მიერ სერტიფიცირებულ პირად აღიარებული ფიზიკური პირი სერტიფიცირებულ პირად უნდა ცნონ აკრედიტებულმა პროფესიულმა ორგანიზაციებმა. თუ ასეთი აუცილებლობა დადგა, საკითხი გადაწყვეტონ თვით პროფესიულმა ორგანიზაციებმა მათი კომპეტენციის ფარგლებში. ამდენად, მე-6 მუხლის მე-13 პუნქტი პროექტიდან ამოსაღებია ან მასში „საქართველოს მთავრობა უფლებამოსილია“ ჩაანაცვლოს შინაარსმა: „სააგენტო უფლებამოსილია“;

5. მე-6 მუხლის მე-16 პუნქტის თანახმად, „თუ აუდიტორი/აუდიტორული ფირმა აღარ აკმაყოფილებს შესაბამის რეესტრში რეგისტრაციის პირობებს,

ის ვალდებულია ამის შესახებ ინფორმაცია 5 სამუშაო დღის ვადაში მიაწოდოს სააგენტოს. ამ მოთხოვნის შეუსრულებლობის შემთხვევაში აუდიტორს/აუდიტორულ ფირმას სააგენტო დააკისრებს დისციპლინურ პასუხისმგებლობას“. ოღონდაც კანონში არსად, მ/შ, სააგენტოს კომპეტენციაშიც არაა აღნიშნული რა დისციპლინარულ პასუხისმგებლობაზეა აქ საუბარი. არც ისაა აღნიშნული, რომ დისციპლინარული პასუხისმგებლობის ზომებისა და დაკისრების პირობები (წესი) განისაზღვრება სააგენტოს დებულებით ან რეგლამენტით. ამდენად, შესაბამისი ჩანაწერი კანონში უნდა დაფიქსირდეს;

6. კანონის მე-7 მუხლის მე-4 პუნქტის ბ) ქვეპუნქტის თანახმად, აუდიტის ჩატარება სავალდებულოა: „იმ საწარმოებისათვის, რომლებიც აკმაყოფილებენ საქართველოს მთავრობის მიერ განსაზღვრულ კრიტერიუმებს“. თუმცა ეს კრიტერიუმები კანონში არსად იკითხება. ამავე კანონში სრულად უნდა იყოს მოცემული იმ საწარმოთა ჩამონათვალი, რომლებშიც ფინანსური ანგარიშგების აუდიტის ჩატარება სავალდებულოა;

7. კანონში ძირითადი ყურადღება ეთმობა ფინანსური ანგარიშგების აუდიტს და მხოლოდ ერთი (მე-7 მუხლის მე-9) პუნქტი ეთმობა საინიციატივო აუდიტს: „საინიციატივო აუდიტი ტარდება უფლებამოსილი პირის (პირების) გადაწყვეტილებით ან საქართველოს კანონმდებლობით გათვალისწინებულ სხვა შემთხვევებში“ - ეს არის სულ. ვფიქრობთ, საჭიროა უფრო მეტი დეტალიზაცია ან მითითება სტანდარტზე, რომელიც აწესრიგებს საინიციატივო აუდიტის სახეებს, ფორმებს, ჩატარების პროცედურებს და ა.შ.;

8. მე-8 მუხლის მე-12 მუხლის თანახმად, ხარისხის კონტროლის მონიტორინგის დასკვნა 4 კატეგორიად არის დაყოფილი, რაც ვფიქრობთ, ბევრია. უფრო რაციონალურია: 2 კატეგორია: აუდიტორი/აუდიტორული ფირმა ხარისხის კონტროლის სისტემის მონიტორინგს გაივლის ან ვერ გაივლის. რთულია და ინტერპრეტაციის შესაძლებლობებს ქმნის მცირე და მნიშვნელოვანი შენიშვნების გარჩევა. ამიტომ აჯობებს ეს პუნქტი ასე ჩამოყალიბდეს:

12. მონიტორინგის დასკვნა შეიძლება იყოს 2 კატეგორიის:

ა) პირველი კატეგორიის – როდესაც აუდიტორი/აუდიტორული ფირმა ხარისხის კონტროლის სისტემის მონიტორინგს გაივლის;

ბ) მეორე კატეგორიის – როდესაც აუდიტორი/აუდიტორული ფირმა ხარისხის კონტროლის სისტემის მონიტორინგს ვერ გაივლის;

აღნიშნული შენიშვნის გაზიარების შემთხვევაში, შესაბამისად უნდა შეიცვალოს მე-6 მუხლის მე-6 პუნქტის „დ“, მე-7 პუნქტის „დ“, მე-8 პუნქტის „ე“ და მე-9

პუნქტის „ე“ ქვეპუნქტები;

9. მე-8 მუხლის მე-10 პუნქტის თანახმად, „ხარისხის კონტროლის სისტემის მონიტორინგის განხორციელებიდან 2 თვის ვადაში ხარისხის კონტროლის შემმოწმებელი ხარისხის კონტროლის საერთაშორისო სტანდარტის (ISQC) შესაბამისად ადგენს მონიტორინგის დასკვნას, რომლის თითო ეგზემპლარი გადაეცემა აუდიტორს/აუდიტორულ ფირმას, აკრედიტებულ პროფესიულ ორგანიზაციას და ფინანსური ანგარიშგებისა და აუდიტის საზედამხედველო სააგენტოს“. ჩვენი აზრით, მონიტორინგის დასკვნის შესადგენად სრულიად საკმარისია 1 თვე;

10. მე-8 მუხლის მე-14 პუნქტის თანახმად, „აუდიტორის ხარისხის კონტროლის სისტემის მონიტორინგის შემთხვევაში პასუხისმგებლობა ეკისრება აუდიტორს. აუდიტორული ფირმის ხარისხის კონტროლის სისტემის მონიტორინგის შემთხვევაში პასუხისმგებლობა ეკისრება აუდიტორულ ფირმას ან/და ყოველ კონკრეტულ აუდიტორულ დასკვნაზე – შესაბამის გარიგების პარტნიორს“. მაგრამ ამ ნორმიდან და არც კანონის სხვა დებულებებიდან არ ჩანს, რა პასუხისმგებლობა, ან რისთვის შეიძლება დაეკისროს აუდიტორულ ფირმას, თუ სხვადასხვა გარიგების პარტნიორებმა მიიღეს მონიტორინგის სხვადასხვა კატეგორიის დასკვნები. აღნიშნულ საკითხთან დაკავშირებით, სიცხადე აუცილებელია აისახოს ამავე ნორმში;

11. მე-9 მუხლის მე-8 პუნქტში აღნიშნულია, რომ „3 სამუშაო დღის ვადაში აკრედიტებული პროფესიული ორგანიზაცია ინფორმაციას აუდიტორისთვის/აუდიტორული ფირმისათვის დაკისრებული დისციპლინარული პასუხისმგებლობის შესახებ აცნობებს ბუღალტრული აღრიცხვისა და აუდიტის საზედამხედველო საბჭოს, თუმცა ასეთი სტრუქტურა კანონში არსად მოიაზრება. სავარაუდოდ, იგულისხმება სააგენტო, თუმცა აქაც ის წარმოდგენილია, როგორც „ფინანსური ანგარიშგებისა და აუდიტის საზედამხედველო სააგენტო“ (იხ. „თავი IV¹ ფინანსური ანგარიშგებისა და აუდიტის საზედამხედველო სააგენტო). საჭიროა ხარვეზის გასწორება და სააგენტოსთვის ერთი, გამართული სახელის მიკუთვნება;

12. კანონის მე-11 მუხლის მე-2 პუნქტში შესატანი ცვლილების თანახმად, „ბუღალტერთა ან/და აუდიტორთა პროფესიული ორგანიზაციის აკრედიტაციას ახორციელებს სააგენტო“. ამავე მუხლის მე-10 პუნქტში კი აკრედიტაციის განმახორციელებელ პირად სულ სხვა: საჯარო სამართლის იურიდიული პირი – აკრედიტაციის ერთიანი ეროვნული ორგანო – აკრედიტაციის ცენტრი სახელდება, რაც აშკარა შეუსაბამობაა და აუცილებელია გასწორდეს. გარდა ამისა, ამავე

პუნქტის ბოლო წინადადების დასასრულს იკითხება, რომ აკრედიტაცია გაუქმებულ ბუღალტერთა ან/და აუდიტორთა პროფესიულ ორგანიზაციას „აკრედიტაციის მიღების მოთხოვნით მიმართვის უფლება აქვს რეგისტრაციიდან 3 წლის შემდეგ“ – რაც ბუნდოვანი, გაუმართავი ჩანაწერია. ალბათ იგულისხმება აკრედიტაციის გაუქმების რეგისტრაციიდან (ან აკრედიტაციის გაუქმებიდან) 3 წლის შემდეგ. ტექსტში უნდა აისახოს შესაბამისი კორექტივი;

13. მე-11 მუხლის მე-3 პუნქტით განსაზღვრულია, რომ „ბუღალტერთა ან/და აუდიტორთა პროფესიული ორგანიზაცია, აკრედიტაციას იღებს იმ შემთხვევაში, თუ მას აქვს ბუღალტერთა საერთაშორისო ფედერაციის (IFAC) მოთხოვნების შესაბამისი შიგა პოლიტიკა და პროცედურები ქვემოთ ჩამოთვლილ საკითხებთან მიმართებით“. ჩვენი აზრით, უკეთესია ეს პუნქტი ჩამოყალიბდეს შემდეგი რედაქციით: „ბუღალტერთა ან/და აუდიტორთა პროფესიული ორგანიზაცია, აკრედიტაციას მიიღებს იმ შემთხვევაში, თუ მისი შიგა პოლიტიკა და პროცედურები ქვემოთ ჩამოთვლილ საკითხებთან მიმართებით არ ეწინააღმდეგება და იზიარებს ბუღალტერთა საერთაშორისო ფედერაციის (IFAC) მოთხოვნებს“;

14. კანონის მე-11 მუხლის მე-11 პუნქტით განსაზღვრულია, რომ „აკრედიტაციის წესს, ამ მუხლის მე-3 პუნქტით განსაზღვრული მოთხოვნების შესაბამისად, ადგენს სააგენტო“. მეტი გამჭვირვალობისა და ქვედინებათა პრევენციის, აგრეთვე, პასუხისმგებლობის ამაღლების მიზნით, ვფიქრობთ, აკრედიტაციის წესი უნდა შეთანხმდეს საქართველოს პარლამენტის საფინანსო-საბიუჯეტო კომიტეტთან და შესაბამისი ჩანაწერი დაემატოს აღნიშნულ პუნქტს;

15. კანონში ბევრია ქართულ ენაზე გაუმართავი, შესაბამისად, გაუგებარი წინადადებებიც. აქედან გამომდინარე, აუცილებელია კომიტეტმა უნდა უზრუნველყოს მისი ენის ნორმებთან შესაბამისობაში მოყვანა.

შენიშვნების სიმრავლე, რასაც ჩვენ გაწვდით და ვფიქრობთ, სხვებსაც ექნებათ, მიანიშნებენ იმაზე, რომ კანონპროექტზე გულდასმით უნდა გაგრძელდეს მუშაობა.

იმედი გვაქვს გაიზიარებთ ჩვენს შენიშვნებს და საქართველოს ახალი პარლამენტი მიიღებს გამართულ, პროფესიული ინტერესების გამომხატველ კანონში შესატან ცვლილებებს.

ნიკო ზაკაშვილი

საქართველოს აუდიტორთა, ბუღალტერთა და ფინანსურ მენეჯერთა ფედერაციის გამგეობის თავმჯდომარე, ეკონომიკურ მეცნიერებათა დოქტორი, პროფესორი